

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet.

Svenska Missionsförbundets Tidning.

April 1886.

Fjerde årgången.

Innehåll:

	Sid.
Tidens tecken	37.
Lefnadstедning	38.
Bafioti eller nedre Kongodalens befolkning	41.
Från våra missionsfält:	
Från Nyholland:	
Bref från Engwall	43.
Missionen bland armenierne	46.
Nedowisning af gåfvomedel (se omslaget).	

Stockholm,
Hemlandsvännens tryckeri,
1886.

Tidens tecken.

Ett af de största tecknen i närvarande tid, som wisar, hwad tiden lider, är utan twiswel den omfattande missionsverksamhet, som pågår kring hela jorden. Den tredje stora missionsperioden har inbruttit, och wi leswa midt uppe i den. Den första war den apostoliska, den andra medeltidens, hwar och en med sina egenomligheter. Den tredje tillhör vår tid och vår tids kristne.

I snart sagdt alla trakter af den stora, widsträckt hednawerlden med de många, många millioner, för hwilka Jesusnamnet är okänt, förlunnas evangelium nu. Och mångensstädes är rörelsen stor. Hedendomen är underminerad och lutar mot sitt fall. Det går en hunger och törst efter ljus och sanning genom hednawerlden, och allt synes tyda derpå, att Herrens tillkommelsedag nalkas.

När wi wilja tala om tidens tecken på missionens område, så riktas helt naturligt vår blick i första rummet på **Afrika**. Många missionsjällstaps arbetare hafwa leswat, predikat och lidit der, under det att missionswännerne hemma hafwa burit Afrikas swarta söner fram för Gud på bönnens armar. Detta arbete och dessa böner äro icke förgäfwes, utan hafwa redan burit härliga frukter. Missionärerens antal ökas allt mer och mer, och den ena missionsstationen efter den andra

uppstår. Evangelii budskap tränger mer och mer in i hjertat af Afrika och skall icke komma fångt tillbaka. Wisserligen ligger ännu största delen af Afrikas millioner föränt i hedendomens mörker; men evangelii ljus börjar och med mera kraft än någonsin tränga på, så att det synes som om äfwen för Afrikas folk en ny dag skulle randas.

Wi känna säkerligen alla widare till den wälsignelserika framgång, som missionen under det sista året har haft på **Madagaskar**. Äfwen de trångmål, som Madagaskars folk under nämnda år genomgått genom fiendtliga angrepp från Frankrikes sida, skola utan twiswel tjena de troende i landet till luttring och Guds rike till framgång. Hwad som är wisst, det är, att befolkningen wisat sig under striden med fransmännen mera wärdig att bära det kristna namnet än dess europeiske motståndare. Kristendomen har blifwit en verklig kraft på Madagaskar.

På **Japan** har evangelium i den sista tiden gjort alldeles otroliga framsteg. Folket i sin helhet står i begrepp att wända hedendomen ryggen. Schintoismen och Buddhismen, hedendomens twänne former i detta land, luta mot sin undergång.

Med begärlighet mottager man evangelii sanningar och den frihet, som fri-

stendomen medför. Men hand i hand med evangelii framgång följer och den gudsförnekande otron att vinna sina segrar, och här står folket utan twifwel i fara att mottaga ej allenast det nya goda, utan och det nya onda, som erbjuder sig. Dock är det wißt, att intet nytt haft en sådan framgång i Japan som Jesu Kristi evangelium.

I Kina woro missionärerne för ej länge sedan inifrån till wiða hamnstäder. Nu deremot står det dem fritt att obehindradt draga genom landet, huru de wilja. De döptes antal uppgår redan i tusental och evangelium verkas som en surdeg bland Kinas millioner.

I engelska Ostindien har missionen att bestå en förtwiflad kamp med hinduerna. Det har förut mycket sällan händt, att en hindu, särskildt en bramin, gått öfwer till kristendomen. Nu deremot börjar

detta förekomma rätt ofta. Sjelfständiga församlingar af troende bilda sig och här och der. Missionen uppenbarar en stigande makt i folkliwet och börjar att utöfwa sitt inflytande på det samma. Att detta framfallar ett förskadt motstånd är naturligt. Ja, engelska fritänkare hafwa på sista tiden börjat att systematiskt motarbeta missionärerne. Men allt detta kan icke hindra evangelii segerrika framgång derstädes. Just i sin kamp mot det onda i des mångaldiga skenader skall evangelium bewisa sig wara en Guds kraft till frälsning.

I holländska Indien, på Java, Borneo och Celebes, bland Indiens urfolk, i Nya Guinea, öfwer allt har missionsarbetet under de sista åren gjort betydande framsteg och wunnit resultat, som icke kunna betwiflas.

Detta är några af tidens tecken. Låt om öf afka derpå!

Lefnadsteckning.

Nils Fredrik Höijer föddes i Swanstogs socken af Wermlands län den 20 februari 1857. Då han war ett år gammal, dog hans fader, och fyra år senare ingick hans moder i nytt äktenskap. De 14 första åren af sin lefnad tillbragte han i föräldrahemmet, hwarefter han flyttade till sin farbroder, kyrkoherden Höijer i Olme i Wermland, af hwilken han bereddes till sin första nattwardsgång 1872.

Under wiftelsen i hemmet arbetade Guds Ande ofta på hans hjerta; men emedan han war omgifwen af menniskor, som wis-

serligen iakttago en mängd kristliga plägseder, men för öfrigt woro främmande för lifwet i Guds Söns tro, så kunde han ej få någon rätt ledning i de saker, som höra till wår frälsning och salighet. Med åren blef och hans sinne wändt till synen och werlden, och så småningom blef han en fiende till sann och lefwande kristendom. Wid sin första nattwardsgång upprördes wisserligen hans känslor, såsom så ofta äro händelsen wid dylika tillfällen, men snart fördes han allt längre och längre bort i werlden. Ja, det gick ända

derhän, att han började att betwifla sanningen af Herrens eget ord.

Den 1 september 1874 inträdde Höijer såsom elev wid Karlstads trädgårdsförening. Der fick han en kristen kamrat, som med ord och gerning vittnade om Kristus, syndares frälsare. Höijer märkte nogsamman den skilnad, som war mellan honom och den kristne kamraten, och insåg ganstas wäl, att han saknade den rätta och sanna friden; men han kunde dock ej öfvergifwa de werldsliga nöjena.

Sedan han blifwit något hemmastadd i sitt yrke, blef han utskickad att göra några små trädgårdsanläggningar i Wäse socken i Wermland, och der kom han i gemenskap med sanne kristne, och han såg, att de lefde ett lyckligt och saligt lif. Under tiden arbetade Guds ande med kraft på hans hjerta, så att han till och med började att på lediga stunder läsa bibeln. Men åter genomforsades hans inre af twiswel på, att Jesus war Kristus.

Då han återkom till Karlstad, började han att värdera sin kristne kamrat mer än förut. Han började följa honom till de ställen, hwarest Guds ord förkunna des; men ännu wille han ej öfvergifwa sitt gamla lif i synden. Emellertid blef det allt trängre och trängre för war Höijer att qwarblifwa i syndens tjenst. Han kom i verklig nöd och bad Herren göra honom wiß på, att Jesus war Kristus, som förmår att borttaga synden. Herren hörde och denna bön, och såsom en förlorad syndare kunde han i tron anamma Jesus såsom sin frälsare samt fick smaka den frid, som werlden icke kan gifwa.

Sedan han nu blifwit frälst och lycklig, wäcktes hos honom en innerlig åtrå att tjena den herre, som bewisat honom

så mycket godt. Han wille egna sig åt missionsarbetet. Höstterminen 1876 intogs han i Kristinehamns missionskola, der han wistades till och med wårterminen 1879. Efter genomgången skolkurs och sedan han wistats några weckor i Östmark i Wermland, företog han i sällskap med en af missionskolans dåwarande lärare, Lagerström, en resa till London, der han wistades omkring 3 månader för att inlära det engelska språket. Efter återkomsten från England reste han någon tid som nykterhetspredikant i Wermland och predikade här och der, till dess han på årsmötet 1880 kallades af Swenska Missionsförbundet att utgå såsom sjömansmissionär till Kronstadt. Den 28 juli samma år anträdde han resan till sin nya plats. I Kronstadt wälsignade Gud rikligen hans werksamhet både bland sjöfolket och stadsbefolkningen.

Då sjöfarten slutade på hösten, reste han till Petersburg, der han under wintermånaderna werklade i förening med broder Höjberg, som war stationerad der. I maj 1881 återwände Höijer till Kronstadt och upptog arbetet der ånyo, dock under mycket motstånd dels från presteskapet och dels från de borgerliga myndigheternas sida. Men Herren ledde saken äfwen då till en god utgång.

Efter sjöfartens slut på hösten 1881 återwände Höijer till Sverige, der han wistades till årsmötet 1882. I midten af juli månad detta år reste han ånyo öfwer till Petersburg, hwarefter han den 12 september samma år i sällskap med broder Lydell och ett par kolonister afreste till Baku för att beghinna en mission bland derwarande befolkning, som till en del utgjordes af swenskar wid Nobells stora petrolumfabriker.

På våren 1883 erhöi Höijer tillfälle att resa hem för att förenas med sin nuvarande hustru, Anna Dahlman, dotter till handlanden Dahlman, som då bodde i Östmark i Wermland. I jällskap med sin hustru reste han i september må-

efter ett kort besök i Odesa reste han den 26 februari 1885 på Swenska Missionsförbundets kallelse till Tiflis i Kaukasien, hwareft han och hans hustru började att lära sig det armeniska språket. Under tiden hade ock broder Höjberg

Missionär Nils Fredrik Höijer.

nad samma år ånyo till Petersburg, der han arbetade i evangelii tjenst i ett år, till desß han blef af polisen förbjuden att widare verka derstädes. Under tiden hade Nydell ensam fortsatt arbetet i Baku. Efter åtskilliga försök att i närheten af Petersburg upprätta en kristlig koloni och

kommit dit ned och tagit sin station i Schemacha. Som det under sommarmånaderna är helsosammare der än i Tiflis, så drogo äfwen Höijer och hans hustru dit. I Schemacha hafwa de ock allt sedan hufwudsakligen verkat, synnerligen sedan broder Höjberg för sjuklighets skull

i slutet af förra året måst återvända hem. Såväl Högjer sjelf som hans hustru synas verka der med mycken wälsignelse, ehuru de ännu ej äro fullt mäktige språket. Med den språkfärdedom, som de hafwa, och de och hafwa börjat att hafwa möten i sitt hem för åtskillige

bland armenierne. Klart är det dock, att för arbetets bedrifwande med waraktig framgång fordras, att de blifwa fullt mäktige språket. Må Herren wälsigna deras arbete, så att många lärswar måtte blifwa inbergade i de himmelska lädorna!

Basioti eller nedra Kongodalens befolkning.

II.

Allt återbruk stötes af qwinmorna. Männen anse det för skamligt att sysselsätta sig med sådant, ty det skulle wara under deras wärdighet att befatta sig med saker, som räknas till qwinnoshyflor. Som nu hadan är det enda återbruksredskap, som de begagna, kan ej heller återbruket blifwa widt omfattande. De plantera i wanliga fall ej mer än en gång på hwarje ställe. Då gräset är brändt i september månad, gå qwinmorna ut och söka sig ett fält för att plantera på under den kommande regntiden. Wanligen följas då alla åt, som äro i en by, och gräfwä upp sina planteringsland, det ena bredwid det andra. När regnet sedan kommer, börja de att plantera sina jordnötter. Dessa äro en af hufwudbeståndsdelarne af deras föda samt utgör äfwen den enda återbruksprodukt, som de kunna exportera. Jordnötterna sändas till Europa för att der beredas till olja, och det som återstår, sedan oljan blifwit utpressad, begagnas åt kreaturen under namn af jordnöttskafor. När de skola begagnas till föda, torkas de och ätas sedan, antingen sådana de äro, eller söndergnuggas de och kokas tillsammans med

pisangfrukten. Emedan de äro ganska rika på olja, blir det en mycket stark mat, som ej så lätt fördrages af swaga och wid denna mat owana magar. I stället för salt begagna de ett slags röd peppar, som de använda så mynigt i maten, att det är nästan omöjligt för en europé att äta en sådan blandning, för än man hunnit wänja sig något derwid. — Kassavavoten utgör en annan del af deras dagliga spis. Så snart jorden blifwit väl genomdränkt af regnet, sätts kassavastidlingarne d. w. s. afbrutna grenar af kassavabusken ned i jorden. Stidlingarne pläga wara omkring 10—12 tum långa. De wäxa sedan utan annan tillsyn än den, att gräset bortrenjas, så att det ej kan förqwäfwä de små buskarne, som uppwäxa från stidlingarne. Kassavavoten är en mångårig wäxt, och det är först efter ett par år, som roten hunnit att blifwa så tjock, att den är fullt matnyttig. Den kan äfwen stå i jorden några år längre och wäxa då, så att den blir ganska stor. Denna wäxt är den enda, som kan sparas en längre tid. De bruka derfor spara wisja fält i händelse af hård tid.

Kassavaroten ätes antingen rå som den är, eller kokas den, eller beredes deraf det så kallade kassavabrödet. När det fäst nämnda skall beredas, skalas roten och nedgräfwes sedan i dyn i någon bäck, der den får ligga för att ruttna under 8—10 dagar. Sedan den har riktigt ruttnat, toges den upp för att tvättas och torkas. När den har torkat, sönderstötes den till ett slags groft mjöl, och fibrerna plockas ut. Derefter taga de det sålunda beredda mjölet och lägga det i löf, som omlindas med bast, så att intet kan falla ut, samt koka sedan det hela, till dess det blir en sammanhängande massa, som får torka så länge, att hon sedan kan stärras i stycken, hwarefter hon utan vidare ätes. Detta är den förnämsta maten för europeer, och den, som ej kan äta sådant, får ej mycket att lefwa af. Pisangträdet frukt utgör en annan del af deras föda. Dessa så kallade träd fortplantas genom rotstott, som afföras och sättas i jorden, ty de frambringa ej några frön. Ett sådant träd bär frukt efter 2—4 år, sedan rotstottet planteras. När frukten är mogen, nedhugges trädet, emedan det ej kan bära mera frukt. Denna frukt ätes dels rå, sådan den är, eller kokas eller stekes den. En del af denna frukt ätes endast af quinnorna, och en man anses för oren, om han smakar på den. Han måste då företaga sig en rening, innan han får gå in i sitt hus, der han har sina gudar, som genom denna orenhet skulle wanhelgas. Sötpotates begagnas äfwen något, men emedan de äro ganska söta och fulla af watten samt mycket fattiga på stärkelse, äro de både mindre hjälpsamma och mycket dåliga som näringsmedel. Något majs planteras äfwen, men högst litet. Wanligen

ätas då kornen ur aget, sedan de hafwa stekt det på glöden. Understundom krossa de kornen med en sten och koka massan på samma sätt som kassavabrödet. Der till planteras wanligen något kål och bönor samt en rotfrukt, som kallas guawa. Inga sädeslag finnas och således ej heller mjöl eller bröd. Detta är ganska kånbart för europeer, som äro wane wid att hafwa bröd till hwarje måltid.

De wanliga husdjuren äro höns, hwaraf finnes en temligen stor tillgång. Dessa utgöra största delen af europeernes föda ur djurriket. Swin finnas äfwen. De äro mindre än de härstädes wanliga samt swarta. Swinen få till största delen föda sig sjelfwa af rötter och annat, som de gräfwa upp i stogar, wid bäckar och i träsk. Några få getter finnas äfwen, men de mjölkas ej, utan man uppsöder dem för köttets skull samt för skinet, som begagnas till trumskinn. Det finnes således ej någon mjölk att få, ty getterna gifwa ganska litet mjölk, äfwen om man försöker att mjölka dem, och kor finnas ej. De hafwa utom nu nämnda djur äfwen hundar och kattor, hwilka på många ställen ätas af folket. Den enda dryck de hafwa är watten och palmwin. Watten är wanligen nästan ljumt samt fullt af alger och infusjonsdjur. Palmwinet är någorlunda bra, när det tappas ur trädet; men så snart det fått stå en tid, börjar det att jäsa och blir då ganska surt samt något rusgifwande. Detta är den enda rusdryck, som finnes der, och wäl wore det, om de aldrig hade fått något annat; men ihwärr kunna ej de hwite låta dem wara i fred med den dryck, som de hafwa, utan driswas af sitt begär efter slem winning att jända detta arma folk de förderbringande rusdrycker,

som hafwa bragt så många af Europas och Amerikas folk till timlig och ewig undergång. Det är i sanning sorgligt att se stora skeppslaster af rom och bränwin sändas ut till Afrika, i synnerhet sedan man sjelf med egna ögon har warit witne till det stora elände, som denna den civiliserade werldens syndasfod åstadkommer bland dessa om rusdryckernas werkan okunniga naturfolk. Dessa dricka derför med wildens hela begärlighet, ända till des de bliwa alldeles oregleriga, om de annars kunna skaffa sig så mycket. För att få denna vara kunna de bortfälja till och med de sista jordnötterna, som de hafwa. Ja, det har äfwen händt, att de hafwa sålt slafwar för att få denna asgrundstörst tillfredsstäld genom de europeiska spritdryckerna. Wi böra besinna, hwilken skada detta gör för Kristi riksjal här på jorden, och med hwarje år wi dröja att komma med evangelium, förswåras arbetet derute, derigenom att folket förderfwas än mera af dessa giftdrycker, och mistroendet för de hwhite wäxer för hwarje dag. Det är derför

nödwändigt, att man söker att komma så långt in i landet, der folket ej redan har blifwit förderfwardt genom de så kallade kristnes handel och wandel.

Emedan det ej finnes några lastdjur eller banade wägar, måste allt, hwad man skall hafwa med sig, bäras af menniskor. Floderna äro swåra att komma öfwer, och somliga äro äfwen fulla af krokodiler, som ännu mera föröka farorna. Dertill kommer den olägenheten, att penningar ej begagnas, utan allt, hwad man skall hafwa, måste skaffas genom utbyte af andra saker. Hårtill begagnas bomullstygger, näsdukar, glasperlor, bordknifwar, små speglar, messingtråd och dylikt. Man behöfwer mycket sådant på en resa, om man tänker att stanna någon tid, när man kommer fram, och hwarje man kan ej bära mer än 60 stälpund. Detta gör att resorna bliwa rätt dyra, hwadan det kommer att fordras stor uppoffring å missionswännernes sida. Men låtom oss ej förtröttas wid att göra godt, ty wi stola oss i sinom tid få förda utan återwänd.

Från våra missionsfält.

Broder Engwall har i nedanstående bref meddelat åtskilliga intryck från en resa till de estländska öarne, som torde intressera missionswännerna.

Kronstadt den 23 febr. 1886.

Åtskade wänner i Kristus!

Waren starke och oförjårade alle
I, som Herren förbiden.

Nyligen hemkommen från en resa till Estland, som jag på uppmaning af åtskillige wänner der företog, will jag medmedela något derom.

Fredagen den 23 jan. reste jag med nattåget från Petersburg till Rewal. I Rewal woro mig någre wänner från Nargö till mötes, och som vinden war god, begåfwo wi oss strax till sjöns och kommo efter 1½ timme till Nargö, der jag stannade till följande lördag. Då war det wisserligen mycket swårt wäder, men som wänner från Nuckö stulle möta med häst på måndagen wid en station, Regel, omkring 6 mil från Nuckö, måste jag fara. På Nargö woro wi samlade kring Guds ord en eller två gånger hwarje dag, och mycket folk war med på så wäl

för- som eftermiddagarna. Fienderne woro mycket förargade öfwer, att jag kommit dit, och de uppbjodo all sin förmåga för att förhindra Guds werk. De hotade den ene gången, att jag ej skulle få predika — de skulle ställa förbud för mig — den andra gången att taga fast mig eller dem, som varit till Reval och hemtat mig. Desutom utspreddes allehanda osanna rykten för att skrämja folket, så att det ej skulle gå att höra Guds ord. Men från de ogudaktiges sida war ju intet annat att wänta, ty mörkrets och ljusets rike kunna icke förlikas. Underligare och ledsamare war att någre, som bekände sig höra Herren till och som jag äfwen tror gjorde det, men möjligen i allt ej tänkte lika med mig, äfwen sökte skrämja folket. Ingenting kännes så smärtsamt, som att se Guds barn wara rädda för hwarandra och till och med wara de ogudaktige för hwarandra. Herren gjorde dock fiendernes rådslag om intet, så att wi fingo i frid och ro wara samlade omkring hans ord, genom hwilket han fröjdade de sinas hjertan. De ogudaktige kunde ej heller hållas borta. När de kommo, fingo de sjelfwe höra, att de rykten, som blifwit utspredda, woro osanna. Ett af dessa war, att jag skulle hafwa skrifwit en bok, att Kristus ej kommit till werlden och blifwit korsfäst för våra synders skull, samt att jag följaktligen ej heller predikade om Kristus. Lögnens furste och hans tjenare begagna lögnen som sina wapen, men de kommo och derför alltid på scam. På Margö werkar, som wännerne wäl weta, en af Fosterlandsstiftelsens missionärer, Berg, såsom skollärare. Jag besökte honom ett par gånger, och wi hade ganska trefligt tillsammans. Men på grund af order från pastorn i Reval, under hwilken Margö hör, war skolhuset stängdt för mig. Wå Gud wälsigna hans arbete bland både stora och små till sjä-lars frälsning!

Från Reval reste jag till Nuckö, dit twänne bröder följde mig, på måndagen. Som det war ett försträcktligt yrwä-der stannade wi öfwer natten hos en

skollärare och kommo ej fram förr än på tisdags afton wid 4 tiden. Wi åkte 2 $\frac{1}{2}$ mil på 7 timmar. Ehuru de till följd af det swära wädret icke wäntade öf, war dock snart byns folk samladt för att höra Guds ord. På Nuckö war jag i 8 dagar, besökte 12 byar samt talade öfwer 20 gånger. Som man under wintern ej har mycket att göra, hade man god tid att samlas när som helst på dagen. För att gifwa en föreställning om, huru många kunde wara med, will jag nämna, att i en by med 100 personer woro wid 2 tiden omkring 30 män närwarande. Somliga dagar höllo wi på bokstafigen hela dagen från tidigt $\frac{1}{2}$, 9 på morgon till sent på qwällen. Ty när wi gingo från en by till en annan, följde många med. Jag kom derwid att på ett mera lefwande sätt än någonsin tänka på, huru det skulle hafwa varit, när Jesus wandrade här på jorden från by till by, åtföljd af stora folkskaror, ifrigt längtande att höra de nådefulla orden, som gingo från hans mun. Som stolhusen äfwen på Nuckö woro stängda på befallning af socknens pastor, måste wi samlas i böndernes egna rum. Ibland war det nog swårt på grund af hettan, den osunda lusten och trängsel af folket, som mången gång stod som packadt; men det gick dock bra, ty Herren war med öf och fröjdade våra hjertan, så att det riktigt flödade öfwer. Jag har ingenstädes träffat någre, som varit så lycklige och glade. De fröjdades så öfwerlyudt, att jag en gång war nära att nödgas sluta midt i predikan. När wäckelsen för flera år sedan började på Nuckö och Wormsö bleswo de, berättade en af Ev. Fost.-st. missionärer mig, nästan försträckt öfwer det sätt, på hwilket missionerna gäfwö så wäl sin sorg öfwer synden som sin glädje öfwer syndernas förlåtelse tillkänna. Men då de wid samma tid fingo från Sverige pastor Haslams bok, i hwilken han talar om wäckelserna i Cornwales, som woro liknande, bleswo de lugnare. Men presterna förewitade dem, när de fingo se boken, att hafwa efterhärmat Haslam.

Ev. Fosterlandsstiftelsens verksamhet bland de swenstalande på Estland har varit wälsignad i rikt mått. Många själar hafwa blifwit förda från mörker till ljus, så att det finnes en ganska stor skara sjungande och lofwande Herren, som frälst dem. Huru wigtigt det är, att det, när en wäxelse uppstår såväl som efteråt, finnes någon, som kan taga vara på de bekymrade och de till frid komna samt leda och råda dem, fann jag, emedan jag war på Estland. På Wormsö, der det hela tiden varit en missionär, finnes det många troende, och ett godt förhållande är råbande bland dem. På Nuckö, der under flere år ingen missionär varit, hafwa många, som börjat i anden, lyttat i köttet. Underligt war det att höra, i hvilka galenskaper menniskor kunna falla, och huru Guds ord kan misstydas. Försliden sommar kom en baptistbroder, som brutat tala Guds ord, fram med det påståendet, att han war en af de två witten, som omtalas i Upp. boken, och sade sig hafwa makt att tillsluta himmelen. Men då Gud lät ett uppskrifvande regn komma, upphörde han med det påståendet. Han hade förut sagt åt de andra troende, att de skulle bedja, att det skulle regna, och han, att det icke skulle regna, och så skulle det blifwa uppenbart hwem, som hade rätt.

På grund af misstydnin af Rom. 8: 1: Så är nu intet fördömligt i dem, som äro i Kristus Jesus, och af 1 Kor. 9: 5, hade några, som woro troende kommit genom djefwulens list på den tanken, att det för de troende ej war någon synd att utom äktenskapet lesa som äkta makar med hwar andra. Lyckligtwis blef det genom en rätt förklaring af dessa bibelställen snart rättadt.

De troende på Estland hafwa äfwen fått erjara sanningen af Herrns ord: "De som gudeligen wilja lesa i Kristus Jesus, måste lida förfölselse". För några år sedan läto herrarne, som äro egare af jorden, det påbudet utgå, att den, som mottog en predikant, skulle få plikta minst 25 rubel. Det har dock, sådes det mig, aldrig blif-

wit tillämpadt; men en bonde blef förd från gården, emedan hans far blifwit baptist. På senare tiden, sedan estnarne börjat gå öfwer till den grekiska kyrkan, hafwa presterne blifwit wänligare; ty de tycka ändå icke, att det är så swårt att de sira Herrans nattward enskildt eller blifwa baptister, som att de gå till den grekiska kyrkan.

Lördagen och söndagen, innan jag kom till den del af Nuckö, som kallas Nilhols, hade socknens pastor varit der. Han talade om, att han fått bref från swenske pastorn i Rewal, att jag skulle komma, och sade, att de ej skulle få låta mig tala i skolhusen eller kapellet. Något widare brydde han sig ej om, ty han war ingen polis. Att han fick anledning att säga detta war mycket bra, ty det blef derigenom bekant, att de intet hade att frukta. Utan twiswel bidrog det till, att jag fick komma in i byn och predika, der de förut ej welat eller wågat taga emot predikanter. Men icke alla af presterne äro lika. En annan, som jag helsade på, efter att först hafwa besökt en del af hans socken, sade, att om jag besökt honom först, skulle han hafwa förbjudit mig att fara dit. Jag hade tänkt att besöka honom först, men Herren styrde så, att jag ej fick tid. Swarsför wisste jag ej då, men förstod det sedan. Wormsö besökte jag ock; men jag war der blott 2 dagar, ty min tid war knapp, och de bröder, som följt mig till Nuckö, stannade der och wäntade, tills jag kom till baka. De besökte ett par byar under tiden och i ett par byar, der det ock fans sådana, som ej förstodo swenska, talade de på estniska. Bland esterne lär det i både lekamtligt och andligt hänseende stå ganska illa till. De bo i s. l. röfstugor och hafwa dels inga golf, dels stengolf. Jag war på vägen till Nuckö inne i flere, och när de började elda, war det nästan odrägligt, all denstund röken ej kunde komma ut på något annat ställe är genom den öppna dörren. Både der och bland de swenstalande, är det wanligt att hafwa hön- sen inne. Att renligheten ej kan wara

stor är klart. På det andliga områ- det är dels mycken dödd rådannde, dels mycken oreda; men de äro dock mycket glade att få höra Guds ord. Af pastor Kilburn i Petersburg fick jag 10 rubel att köpa estniska traktater för att gifwa bort. Wi delade ut både i husen och på vä- garna, och de togo med tacksamhet emot dem. I Lifland står det dock, berättades mig af bröder från Nargö, som varit dit för att genom bibelspridning verka för Guds rikes utbredande, ännu bedröf- ligare till i andligt hänseende. Hwad det lefamliga beträffar hafwa de deremot mycket godt. Bönderne ega sjelfwe sina hus och sin jord, så att allmänt wälstånd är rå- dande. De kunna derfor sända sina sö- ner till Dorpat för att studera, och der få de lära sig, att bibeln är bara en saga m. m. Dorpat lär wara en riktig hård för sådana lärors utspredande. Kyrkorna stå nästan tomma, och när bibeln hjudes ut åt folket, stratta de och fråga, hwad

de skulle göra med en sådan bok. Frank- rike och Lifland äro längst komna, säga de med stolthet; ty der kan man ej längre plugga i folk sådana presthistorier, som bibeln innehåller. Underverken och bi- belns innehåll förklaras på de underli- gaste sätt, och böcker af sådant innehåll tillhandahållas folket i lämbiblioteken. Pro- testantismens dagar i Östersjöprovinserna synas snart wara ändade; ty å ena sidan griper rationalismen, å den andra gre- kiska kyrkan omkring sig, om ej lefwande kristendom snart ingiutes i de döda for- mer, som ännu finnas. Om wi ej kunna göra mera, må wi åtminstone ej glömma dessa länder, då wi gå fram till nådens tron för att göra våra begär kunniga för honom som sagt: Vedjen och I sto- len få.

Hertliga hälsningar från min hustru och mig.

Broderligen
E. J. Engwall.

Missionen bland Armenierne.

I.

Då det blifwit Swenska Missionsför- bundet förunnadt att upptaga missionen bland armenierne, ett folk som har sin bostad i Kaukasien, hwarest war missio- när Höijer och hans hustru för närwa- rande verka, så bör det intressera war tidnings läsare att till någon del lära känna detta folk samt att få en inblick i den evangeliska verksamhet, som förekom- mit bland dem. Detta torde gifwa oss några fingerwisningar rörande war egen verksamhet.

Materialierna till den framställning, wi i detta och några följande nummer wilja lemna angående detta folk och mis- sionen bland det samma, hafwa blifwit oss meddelade af broder Höijer, hwilken dels genom samtal med armenier, som varit wäl hemmastadde i dessa förhål- landen, dels genom den armeniska histo- rien, sårstildt den armeniska kyrkohistorien

af E. J. Eppler, utgifwen i Basel 1873, och dels genom egen erfarenhet skaffat sig insigt i detta folks både forna och när- warande historia.

Under snart sextio år har ingen mis- sionär haft laglig tillåtelse af myndigheterna att wistas inom Kaukasien område för att förkunna Kristi evangelium. Och dock har under årens lopp en evangelisk för- samling existerat i Schemacha, hwilken är en frukt af det Baselska missionsjäll- skapets verksamhet på 1820-talet. Eme- dan detta sällskap fått wara ett medel i Herrens hand att börja en evangelisk mis- sion i Kaukasien, torde det ej wara ur wägen, att wi i förbigående tasta en blick tillbaka på detta missionsjällskaps upp- rinnelse.

Den 25 sept. 1815 samlades grund- läggarne af det Baselska missionsjällska- pet i presthuset i St. Martin för att

kastade en blick på Guds rikes utbredning. Det var under detta möte, som detta träd — det Baselfka missionsfällskapet — plantades, hvilket intill denna dag buri rit så wälsignelserika frukter. Följande år hade fällskapet glädjen att öppna en mindre missionskola under ledning af dess första inspektör Blumhardt. I början war det meningen att bereda missionärer för andra fällskap, som hade att förfoga öfwer större penningesummor. Snart randades likwäl den dag, då det sjelfst kunde utsända sina sändebud på det stora missionsfältet. Men hwart? Denna fråga trängde sig nu på fällskapets medlemmar. Genom järskilda tilldragelser trodde de sig wara hänwisade till Kaukasusens nordliga och sydliga delar. De tyfka kolonierna på Swarta hafwets strand, i Astrachan, på Kaukasus och i Grusfinien woro förträffliga anknätningspunkter. Sommaren 1821 begäfwos sig 2:ne af fällskapets sändebud, Felician Zarembo och pastor Dietrich till Petersburg för att utverka tillåtelse att sätta sig ned på någon plats i Kaukasien. Emedan Zarembo är den person, hwilken Gud förnämligast använt för ewangelii förkunnande bland armenierne, och de ewangeliske grupperna bland detta folk i Kaukasien äro en frukt förnämligast af hans werksamhet, så wilja wi något närmare göra detta Herrens wittne befant för våra läsare.

Felician Zarembo af polskt grefwestånd, född den 15 mars 1794, mistade sin moder redan i sitt 3:dje eller 4:de år. Hans fader öfwerlemnade honom i hans 8:de år till en reformert pastor i Wilna; men äfwen han dog året derpå. En Zaremboas moster, hwilkens älsfpling han war, war så fästad wid gossen, att hon reste efter honom till Wilna för att taga wård om honom. Efter faderns död förflyttades den unge Zarembo till sin farbror och erhöill en husläsare wid namn Widerhold såsom informator. Han skrifwer sjelf om sin moster och sin lärare: "Min moster och herr Widerhold woro mig en slags tuftomästare till Kristus. De tablade och mästrade mig mycket.

Detta hade till följd, att jag började werkligen tänka: "Jag måste blifwa an-norlunda"; men jag wifste ej rätta medlet dertill. Ibland skref jag förböner för mig sjelf till Guds barmhertighet, och ibland gjorde jag upp planer för framtiden, att jag skulle göra allt godt m. m." — Om den underwisning han erhöill i sin farbrors hus, fäller han sjelf det omdöme, att den war rationalistisk och indifferentistisk. Äfwen konfirmationsunderwisningen war rationalistisk. Efter noggram öfwerläggning beslöt hans farbror att låta sin unge skyddsling förbereda sig för tjenstgöring i utländska ministeriet. Dertill war universitetsbildning nödwändig. Han förde honom dertill till Dorpat. Här wistades nu Zarembo från 1810 till början af 1815, och fastän han icke kände Herren, så fick han dock erfara många prof på Herrens nåd och godhet. Från Dorpat begaf han sig till Moskwa, hwarest han tog en så utmärkt examen, att han erhöill doktorsgrad. Efter denna examen, som egde rum i nov. 1816, höll han några föreläsningar öfwer folkrätt m. m. Widare försvarade han ett ryskt arbete om ströwäsendet och skref ett dusin teser på latin. I sin lefnadsteckning anmärker han: "Herren lät mig lyckas." 1817 begaf han sig till Petersburg. Han fick nu en framstående plats i statens tjenst. En afton i slutet af september, under det han wandrade på en gata, fick han oförmodadt i ett fönster se en akademiskamrat. Strax befökte han honom och till sin förwåning såg han en öppen bibel ligga framför honom på bordet. "Allt går efter denna bok", sade hans wän; "här är hwad alla menniskor behöfwa. Det är Guds ord till oss alla". Hela natten förflöt under allvarsamt samtal, och resultatet blef, att Zarembo började läsa bibeln. Det dröjde ej länge, förrän han insåg, att en hel omwändelse war nödwändig, och att han måste komma in i en hel och hållen ny lifsriktning. I följd af Guds werk i hans själ beslöt han öfwer-gifwa wägen till ära och anseende i werlden, hwartill han hade glänfande

utfigter, och walde som Mojes, att "heldre lida smålet med Guds folk än till en tid hafwa lust i synden". Han beslödt att uppsöla kristne, som lesde i öfwerensstämmelse med bibelns lära. Sådane måste finnas i Baden tänkte han; jag måste resa dit. Sagdt och gjordt. Han inlade sin affedsansökan, skref till sina wänner och begaf sig åstad. Han tog blott så mycket penningar med sig, som han trodde behöfwas för resan, och det öfriga sände han till sin farbror, för att denne icke skulle tro, att han förfor dem i werldswinlet. Ankommen till en liten stad i Baden frågade han folket på gatan, hwar den förnämste prestmannen bodde. Sedan han träffat denne, frågade han, hwar han skulle finna menniskor, som lesde såsom bibeln lärer. Denne swarade: "Wi äro alla kristne." "Det wet jag wäl", sade Zaremba, "men det måtte wara något särskildt med dem, som äro werklige kristne". Derifrån gick han till ett wärdshus för att der få rum, ehuru penningarne woro alldeles slut. "Här", skrifwer han, "sade jag till Gud: Här är jag; nu är det kommet till det yttersta. Nu skall det wisa sig om jag farit efter drömmertier, eller om det är sanning, att du förer mig". Han gret mycket och talade med sin lifs Gud. Morgonen derpå gick han till en civil tjensteman och begärde något arbete, på det att han måtte kunna förtjena sitt bröd. "Wårt samtal war ganska religiöst" säger han. "Jag sökte öfwerthga honom om evangelii sanning; han åter betraktade mig som en godmodig swärmare". Något arbete gafs honom ej. Derefter gick han till en prestman. Denne behandlade honom vänligt och sade: "Jag wet, hwad ni skall göra. I Basel fins en anstalt, hwarest troende unge män förberedas, och sedan sticlar man dem ut bland de wilda menniskorna såsom religionslärare". "Ja, der är det", sade

Zaremba. Han begaf sig genast åter till wärdshuset. "Hemkommen dit", berättar han, "begärde jag min räkning af wärdshuset. Under tiden uppäckade jag mina safer och lade på bordet. När han kom med räkningen, sade jag: Tag nu, hwad ni behagar." Jag hade knapt hunnit uttala detta, förr än han war utför trap-porna, och efter några minuter återkom han, och efter honom följde tre barn, det ena med en tallrik, det andra med något annat, han sjelf med en win-butelj, knifwar och gafflar o. s. w. "Unge man", sade han, "Ni har icke penningar, derför har Ni i dag utan mat gått ut i wingårdarne för att springa bort hungern; men utan att hafwa ätit skall Ni icke gå ifrån mitt hus". Zaremba tackade honom med rörelse. Af den förutnämnde presten erhöill han en rekomendations-skrivelse till alla prestmän efter wägen till Basel, att de skulle förse honom med hwad han behöfde. Efter åtskilliga försatelser under resan marscherade han öfwer Renbryggan 21 aug. 1818. I Basel fann Zaremba det folk, han sökte. Efter att hafwa inlemnadt sin ansökan och efter försiggången pröfning blef han upptagen i missionskolan. Han hade stora anlag för språkstudier. Latin, grekiska, polska, ryska, franska och tyska både talade och skref han flytande. Han talade äfwen engelska och italienska; dertill studerade han nu hebreiska, hwilket han dock tyckte gick trögt. Han gick då till en sträddare, som bodde wid elswen, och bad, att denne skulle bedja för honom, att det skulle gå bättre, och sedan tyckte han, att det gick lättare. Senare som missionär lärde han sig äfwen armeniska, persiska och turkiska samt åtskilliga dialekter, som talas i Kaukasien, så att han wäl näst Gobat, senare biskop i Jerusalem, och Hjelstedt från Sverige war den mest betydande i språkkunskap af Basels äldsta missionsselever. Forts.

Redowisning

af till Svenska Missionsförbundet inslutna gäfvomedel under februari månad 1886.

Utän uppgifwet ändamål.

Gm A. Westin af Sandarne kristna församl. 60 fr. Gm E. M. Lind af Anna Andrewona, Petersburg, 25 rubel = 45: 25. Gm Oskar Johansson, Wireda, fr. kristna förs. i Leferyd 15 fr. Gm E. Bergsten, Laggaretorp, Halsberg, fr. Wiby Evang. misf.-fören. half andel i auktionsbehålln. 40 fr., d:o i sparbörsföremedel 10 fr.; ja 50 fr. Gm A. Roswall, Estelhem, gm Ev. Fosterl.-stift. fr. Estelhem 6: 15; d:o i Tosta 2: 77; ja 23: 92. Gm D. Swensson, Kyrköpinge, koll. i Köpinge 24: 83; d:o i Gislöf 15: 50; d:o i Bäfte 11: 37, koll. af fönd.-skolb. i Trb. ö. g. för hednab. 8 fr., fulln. af insänd. 30 öre; ja 60 fr. Gm J. J. Olsson, Vinneberga, fr. Swinståds missionsfören. 25 fr. Gm B. J. Stenberg fr. Ljusne och Alla misf.-fören. 250 fr. Gm N. Månsson öfverstott af koll. wid nattw.-firandet i Maglehult 5 fr., af J. Månsson, Maglehult, ett löfte Herren 5 fr., fr. arb.-fören. i Alsta 41: 19; ja 51: 19. Gm J. E. Landström Gremna, fr. Nsen 20 fr. Gm J. E. Lindqvist, Snickartorp, af en systerfören. i Götlanda, 20 fr. Gm Andersson, Fjellbäck, Arjeng, koll. fr. Öfre Blomstogs misf.-fören. 7: 20. Af E. Olsson, Los, Hamra, 5 fr. Gm J. A. Broström, Kloten, fr. Nyfors' kristna friförsam. 100 fr. Gm L. Christoffersson, Höggrän, Wisby, fr. gotländska missionsfören. 150 fr. Gm R. A. Söderman, Gillsberga, fr. Guds försam. på Rådmansö 50 fr. Gm E. J. Nilsson, Erikslund, fr. Ransåters brödräfsören. 50 fr. Gm R. G. Fridholm fr. Strömsberg 10 fr. Gm D. Swensson, Kyrköpinge, af Märtha Nilsson, Trelleborg, 5 fr. Gm Dora Lindberg, Jellingsbro, Finåker, ett löfte Herren 30 fr. Af E. Mell, Sund, Sundswall, prov. å Hemlw. 2 fr. Af G. H., Stocholm, 30 fr. Gm A. G. Lindqvist, koll. i Nye missionshus 6: 50. Gm J. Dahlin, Dahlin, fr. Gräsmark 35 fr. Gm Olof Larsson i Wall, fr. Torståters friförs. 50 fr. Gm A. B. Hellman fr. Sonstörps krets 100 fr. Gm J. Nilsson, Winslöf, fr. Ignaberga arb.-fören.

25 fr. Gm E. Joh. Wikström, Robertsholm, af Korså misf.-fören. 15 fr. Af P. A. Säll, Laxå, prov. å Hemlw. 3 fr., af E. F. Amel's fönd.-skolbarn 2 fr.; ja 5 fr. Gm A. Björkander fr. Sundswalls brödräfsören. 58: 36. Af Gustaf Lindberg, Alanäset, 10 fr.

För missionen i Kongo.

Gm M. Wiktund, Odenjala, koll. i Westered 25 fr. Gm D. Swensson, Kyrköpinge, af D. Olsson i G. 10 fr. Gm Nils Jönsson, Linhamn, af onämnd 10 fr. Gm J. A. Berg, Wendelsby, fr. Wifsta misf.-fören. 65 fr. Gm A. Andersson, Skäddrotten, fr. Storfors friförsam. 10 fr. Af E. P.—n, Tr—n, 10 fr. Gm P. A. Bodorff, Alböte, af 8-åriga Anna Almquist, Köpings Tall, Köping, Dland, till friföpande af ett barn 16: 85. Gm A. P. Falk, Kumla, fr. misf.-wänner i Westa 25 fr., Björka systerfören. 30 fr.; ja 55 fr. Gm Juan Bratt, Karlsborg, fr. Westergötlands misf.-fören. 50 fr. Af R. N. Carlsson, Österfund, prov. å Hemlw. 2: 50. Fr. fönd.-skolbarnen i Torpa till hednabarn 3 fr. Gm O. Uhrus, Ellne, Söderhamn, fr. Afsteta misf.-fören. 50 fr. Gm B. Hultin, Dorstorp, Finpong, af W. Lindholm ett löfte Herren 5 fr. Gm L. Göransson, Gesle, koll. i Betlehemskapellet 755 fr. Gm E. Engström, Örfstog, Grimjarbo, af Maja Ersdotter i Brusbo 5 fr. Gm E. E. Berg koll. i Jalu missionshus d. 11 febr. 50 fr. Gm A. G. Lindqvist, Nye, fr. Tällängs i Alsheda misf.-fören. 20 fr. Gm Olof Larsson i Wall fr. Torståters friförsam. 50 fr. Gm Ev. Lut. Misf.-fören:s both., Götteborg, fr. barn i A: sons skola 6: 66, af Charl. A: son 5 fr., gm E. Kollinius af A. B. 3 fr., gm Sam. Johansson af wv i Götteborg 50: 20; ja 64: 86. Af G. W. 5 fr. Gm J. Nilsson, Winslöf, fr. Kraslöfs m. fl. arb.-fören. och enst. personer 60 fr. Gm J. E. Lindqvist, Götlanda, inkomst af ett misf.-äp-pelträd wid Johannislund, till hednabarn 1 fr. Gm P. D. Andersson fr. femöresfören. Münsterås 46: 60. Gm A. Björkander, Sundswall, af Hilba 6 fr., fr. Tynderö 2: 64, gm

förfäljn. å auktion i Betlehemskapellet 26: 10; sja 34: 74. Om P. A. Kronson, insaml. i Törntorps bönhus juldagsmorgonen 1885, 4: 60, fr. Snaflunda friförjaml. 5: 04, slyln. af insänd. 36 öre; sja 10 fr. Om P. G. Fri- man, Gudiswall, af J. A. Fredbergs barn ur en sparba till hednabarn 15 fr. Om E. Ther- manius, Zanntorp, koll.-medel fr. Köping d. 8 febr. 40 fr.

För yttre missionen.

Om G. Erixon af onämnd 8 fr. Af J. Pet- tersson, Kärfsta, 500 fr. Om S. Mårtens- son, Fridhem, Sösdala, fr. Norra Mellby arb.- fören. 25 fr. Om P. Lindström, Färbo, 10 fr. Om Karolina Winter, Lerberg, fr. en qvinnofören. i Käfsalla 101 fr. Om E. C. Persson, Strängsjö, ur en sparbössa i Simons- torp 5 fr. Om N. Månsson af öresfören. i Maglehult 3: 55, af onämnd ett löfte Herren 5 fr., koll. i Ålsta d. 17 jan. 8: 81; sja 17: 36. Om E. J. Berggren ur en sparbössa wid Lagå walswerk, insaml. under 1885, 70 fr. Af J. E—s—, Flädebo, 10 fr. Om J. Swensson, Fogfåtersby, fr. Sandåna femöres- fören. 35 fr. Om L. E. Högberg koll. i Linde d. 30 dec. 16: 34, d:o i Kopparberg d. 2 jan. 25 fr. sja 41: 34. Om L. Christoffersson, Hogrän, Wisby, fr. gotländska missionsförb. 40 fr., till biblar åt hednabarnen 5 fr.; sja 45 fr. Om E. J. Nilsson, Erikslund, Ran- säter, af onämnd 10 fr. Om Oscar Lindberg, Wänge, fr. sönd.-skolbarnens i Hagby arb.- fören. till biblar åt hednabarnen 40 fr. Af E. C. Lundström, Hage, Ludwika, 5 fr. Om E. G. Gustafsson, Westerby, Hemsbyttan, fr. Söderbärke, Lilla Morn, 50 fr., slyfören. i Lilla Tofsbo 15 fr.; sja 65 fr. Om Joh. Dahlin, Bosfors, koll. i Salem, Karlsfoga 5: 10. Om E. J. D—g af A. A—m, Wij, Torsäter, Herrens tionde 10 fr. Af E. Modig, Hernös- sand, 12 fr. Af Samuel Bergfeldt, Wätö, 60 öre. Om D. Swensson, Kyrkoföpinge, koll. i Stanör 19 fr., d:o i Faltierbo 14: 56; sja 33: 56. Om J. Willund, Sala, testamente af en- kan Emma Södergren, Sala, 450 fr. Om E. Forhgren, Margretheshill, insaml. i Forsbada, 25 fr. Af L. E. Jakobson, Ålskog, Stenju, Etelhem, 5 fr., fr. d:o prov. å Heml. 1: 50; sja 6: 50. Af N. P. Sjöberg, Årbrå, 125 fr. Af H. A. Lund ett löfte till Herren 30 fr. Af P. Pettersson, Dötsbo, prov. å Heml. 6 fr. Om J. Lundgren af Hakunge systerfören. 20 fr. Om P. E. Pettersson, Busta, Mors- hyttan, fr. By misj.-fören. 35 fr. Af E. Et- lund, Lumsheden, för prov. å Heml. 92 öre. Om N. G. Andersson, Gröndahl, Vie, koll. i Höglanda, Floda, 3: 50, fr. barnslyfören. i Haga 12: 50, arb.-fören. i Westerlund 15 fr.; sja 31 fr. Om Swen Månsson, insaml. wid en kaffefest i Rosjaboda i Glimåkra, 10: 25. Af onämnd 5 fr. Om Ev. Lut. Misj.-fören:s both., Öteborg, koll. i Betlehemskyrkan derst.

d. 6 jan. 111: 53. Om A. Pettersson, Jerle, fr. misj.-wänner i Tengerboda, Nora, 25 fr. Om Abr. Hellman, Sonstorp, af A. Petters- son, Berg, för förfällda äplen 10 fr., insaml. wid bönemöte i Fräntorp, 3 fr., af J. Dis- sons barn ur en sparba: a 5 fr., A. Hellströms d:o ur en d:o 1: 30, slyln. 70 öre; sja 20 fr. Om J. E. Lindqvist, Snickartorp, Götlanda, fr. Namnberga qvinnorarb.-fören. 15 fr. Af L. J. Newqvist fr. förjaml. i Dudley, Wa- pells, Co., Iowa, 91 fr., Om N. Fr. Graf- lund, Winslöf, koll. i Åraslöf 18: 94, om N. Hall fr. Maglarp's misj.-fören. 52 fr.; sja 70: 94. Om J. A. Pettersson, Öfwer Säjne, Heby, 38: 65.

För missionen i Lappland.

Om B. Larsson, Martin, Nosersberg, af Anna Jansson 1 fr., Teodor Pihl 5 fr., An- dersson 1 fr., J. Lindwall 1 fr., af insänd. 10 fr. sja 18 fr. Om A. P. Falk, Kumla, af Kumlabys misj.-fören. 25 fr. Om S. Maths- son, Robertsholm, Korså bruk, af en 10-öres- fören. derst., insaml. under 1885, 25 fr. Om Ev. Lut. Misj.-fören:s both., Öteborg, fr. misj.-fören:s sönd.-skolor 88: 26.

För missionen i Finland.

Af Maria Fischer, Malmwik, för missionen på Åland 2 fr.

För missionen i Nygland.

Om A. Nydell, Drebros, kollar i Högsta, Na- lavi, Mellösa, 15 fr. Om Karolina Winter, Lerberg, koll. i Käfsalla 4 fr.

För judemissionen.

Om A. J. Behrson, Filipstad, ur en spar- bössa 6 fr. Om P. A. Djerf, Grenna, fr. Östana förjaml., Östana kreis, 40 fr. Om Dora Lindberg, Jellingsbro, Finaker, ett löfte Herren 20 fr.

För fjömansmissionen.

Af A. Andersson, Westerbyholm, Hellestad, 10: 80. Om D. Swensson, Kyrkoföpinge, af Märta Nilsson, Trelleborg, 4 fr.

För missionsstolorna och inländsk missions- verkshamhet.

Af J. Pettersson, Kärfsta, 300 fr. Om J. Dirango fr. kristna wänner i Rånå 30 fr. Om E. J. C. Björkman fr. Leuffsta bruks arb.-fören. 25 fr. Om J. E. Lindqvist, Snickartorp, Götlanda, fr. Namnberga qvinnorarb.- fören. 15 fr. Om N. Fr. Graflund af Nils till skolan i Winslöf 22 fr.

För reseombudsverkshamheten.

Af N. Månsson, Maglehult, öfwerstott å resp. 16: 45.

In natura.

Om E. J. D—g af Anna L., Kalfsnäs, Torsäter, en sifwerfejja.

Kom ihåg sparbössorna!

Se uppropet i februariumret!

Tillkännagifwanden.

Svenska Missionsförbundets komité får härmed tillkännagifwa, att den beslutit uppskjuta tiden för ansökningars inlemmande om inträde i deß missionskolor till **den 15 nästkommande juli**, så att ombudens beslut wid årsmötet angående skolorna måtte hinna blifwa kändt af dem, som ämna anmäla sig såsom elever för ett kommande läsår.

Stockholm i april 1886.

Å komiténs wagnar:

E. J. Elman.

De som önska insända diskussionsämnen för det stundande årsmötet, torde göra detta före den 15 nästkommande maj till missionsföreståndaren **E. J. Elman**, Stockholm, Svenska Missionsförbundets expedition.

Prenumeration på tidningen **Missionsförbundet** fortfar på förut angifna villkor.
